

O zmrzlém králi – Zdeněk Adla

Byl jednou jeden král, a tomu byla stále zima. Sotva ráno otevřel oči, už křičel: Nám je zima! Nám je strašná zima! Hned přiběhl komoří a hlásil, že honem dá zatopit. Zatopili v královské ložnici, topili v sousedních královských komnatách, aby se zahřály i stěny, topili v královské kuchyni pod královskou ložnicí, aby se zahřála podlaha, topili i na královské půdě, aby se zahřál strop, topili a topili, házeli do krbů smolná polena a uhlí a koks a brikety, plameny šlehalo z hradních komínů až k mrakům, stěny královské ložnice sálaly a praskaly a syčely, ale král stále ječel: Nám je zima, nám je strašná zima!! Přiběhla královna a princezna a princ a komoří a podkomoří a purkrabí a sluhové a služebné a přikrývali krále kožešinami a peřinami a houněmi, dali mu tři noční košile, pak pět nočních košil, tři svetry a ještě tepláky, ale král stále křičel: Nám je zima, nám je strašná zima! Vaše královské Veličenstvo, hlásil nejvyšší komoří, už je tady osmdesát stupňů Celsia.

Co je nám do toho! Křičel král. Nám je zima, nám je strašná zima! Topili tedy ještě víc, topili ve dne v noci, postavili další krby, házeli do nich ještě smolnější polena, ještě černější uhlí, ještě koksovatější koks a briketovatější brikety, topiči se střídali každou půl hodinu, protože nikdo tak pekelné horko déle nesnesl, celý hrad se zářem chvěl a praskal a syčel, ale král znovu křičel: Nám je zima! Nám je strašná zimaaaaa !!!! Už si s králem nevěděli rady, tak poslali pro doktory, a ti uvažili králi pro zahřátí čaje lipové a heřmánkové a šípkové a jitrocelové a mátové, čaje s pepřem a paprikou, čaje s medem, čaje se zázvorem, také čaje s hořčicí a kečupem, ale kdepak – král pil tohle i tohle a pořád křičel: Nám je zima! Nám je strašná zima! Když nepomohly čaje ani jiné lektvary a pilulky a prášky, nejvyšší královský komoří vyzval lid celého království, aby přišel králi na pomoc. Kdo prý krále zahřeje, dostane tisíc zlatých dukátů. Do královského hradu přijížděli kouzelníci, zařikávači a pokrývači, pekaři a páteři, babky i mladé žabky, chytráci i vrtáci, každý něco radil, něco navrhoval, něco doporučoval, ale král jen křičel: Nám je zima, nám je strašná zima!!!!!! Už to trvalo týden a tři týdny a šest neděl a celou dobu se z královské ložnice ozývalo: Nám je zima! Nám je strašná zima!!!!!!

Až jednou takhle po ránu přiběhl do královské ložnice královský strážce Janek, přiběhl i s halapartnou, mrskl sebou na podlahu u královské postele a bědoval a hořekoval: Vaše královské Veličenstvo, trestejte mě, mrskejte mě, bijte mě, přeražte mi ruce, nohy, nos! Co řveš?! Osopil se na něho král. Copak nevíš, že nám je zima, strašná zima? Když ale já zasloužím ztrestat, mlel Janek dál.

A cos provedl, holomku?

Usnul jsem, Vaše královské Veličenstvo, jen na chvíli jsem usnul.

Táhni! Rozkřikl se král. Nám je zima, nám je strašná...

Já ale usnul na stráži, povídá Janek.

Táhni! Nám je....

Na stráži u královského pokladu! Křičel Janek.

Král se posadil na posteli a zahromoval: U pokladu?

Ty mizero, ty lumpe, snad nám nechceš tvrdit, že ti někdo ukradl královský poklad?!

Právě to, hlesl Janek. Poklad je fuč.

Ty neřáde, křičel král a hrabal se z peřin, kožešin a houní. My ti přerazíme hřbet, my ti rozsekáme makovicí!

Král seskočil z postele v teplácích a svetrech a v nočních košilích, popadl královské žezlo – co jiného mohl král popadnout – a hnal se na Janka. Jenže Janek už byl v korunovační komnatě, hnal se další komnatou a ještě jednou komnatou a král za ním. Ty darebáku, láteřil král, uháněl za Jankem, shazoval ze sebe tepláky, svetry a košile. Ty vozembouchu, jen počkej, co s tebou provedeme, až tě čapneme.

Janek ale nečekal. Vběhl do nejvyšší hradní věže, bral schody po pěti a král se valil za ním.

Janek už je na cimbuří, král o patnáct schodů níže. Janek už šplhá na střechu a král jen v poslední noční košili s žezlem v ruce vbíhá na cimbuří, rozhlíží se a pot se z něho jen leje.

Kde jsi, ty rošťáku? Křičí král.

Tady, Vaše královská Milosti, tady jsem, volá Janek, drží se korouhvičky na samé špičce věže a směje se od ucha k uchu. Že už vám není zima, vidíte, Vaše královská milosti, že už jste se zahřál?

Tak ty takhle, darebáku jeden? Tys nás chtěl tedy zahřát? Jen si ale nemysli, že ti tohle projde. Co je s královským pokladem, lumpe?

Co by s ním bylo – je na svém místě. Ale zahřál jsem Vás, Vaše královská Milosti, co?

Já se s vámi vsadím, že už vám zima není a nikdy nebude.

Král se posadil na dlažbu na cimbuří, nevěděl, jestli má ještě zuřit nebo se smát.

Pojď dolů, řekl už bez hněvu, trošičku se i usmál. To se ví, žes nás zahřál, a jak! Jestli je královský poklad v pořádku, tak...

Tak dostanu odměnu tisíc zlatých dukátů, platí? Skočil mu do řeči Janek.

Polez, polez, tady to na nás drobátko fouká. Ale zima nám není, kdepak zima, nám je teď náramně dobře.

Janek slezl ke králi a šli spolu dolů. Janek dostal odměnu a král byl od té doby zdravý jako doubek.

Pohádky pro všední dny i pro svátky